

Znak sprawy:
WPO-I.310.1.2022

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Dąbrowa Górnicza działając na podstawie art. 14j § 1 i 3, w związku z art. 14b, art. 14c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz.U. z 2020 roku, poz. 1325 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 05.02.2021 roku (data wpływu 11.02.2021 roku), złożonego przez [imię i nazwisko], o udzielenie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w zakresie opodatkowania budowli, które nastąpi jedynie wówczas gdy budowla będzie w posiadaniu przedsiębiorcy i będzie związana z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz po uchyleniu przez Wojewódzki Sąd Administracyjny oceny zaskarżonej interpretacji indywidualnej (na podstawie art. 146 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi) Wyrok WSA w Gliwicach z dnia 14 października 2021 roku Syg. Akt I SA/Gl 957/21 – uznaje stanowisko strony za prawidłowe.

UZASADNIENIE

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wyrokiem z dnia 14 października 2021 r. po rozpatrzeniu sprawy ze skargi [imię i nazwisko] na interpretację Prezydenta Miasta Dąbrowy Górniczej z dnia [data] roku nr [numer] uchylił zaskarżoną interpretację indywidualną w przedmiocie podatku od nieruchomości. Wyrok uprawomocnił się. Odpis orzeczenia Sądu został doręczony organowi podatkowemu w dniu [data]. Organ podatkowy uwzględnia wskazania i wytyczne sądu i wydaje kolejną interpretację przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości dla [imię i nazwisko].

We wniosku z dnia [data] roku (data wpływu do organu podatkowego [data] r.) [imię i nazwisko] przedstawiła następujący opis stanu faktycznego:

[imię i nazwisko] jako użytkownik wieczysty nieruchomości dla której Sąd Rejonowy w Dąbrowie Górniczej prowadzi księgę wieczystą NR [numer], posiada środki trwałe w postaci: (1) kabla zasilającego o dł. [długość] mb (położony w latach 60-tych, częściowo wymieniony w roku [rok]) przebiegającego pod ziemią, w granicach wskazanej wyżej nieruchomości (od budynku rozdzielni

głównej, do budynku tlenowi) o nr inwentarza oraz (2) linii kablowej przebiegającej pod ziemią w granicach wskazanej wyżej nieruchomości o nr inwentarza Ponieważ wskazane powyżej środki trwałe stanowią budowle w rozumieniu art. 1a ust.1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (zwana dalej: u.op.o.l.), Spółka na podstawie art. 2 ust.1 pkt 3 w związku z art. 3 ust.1 pkt 3 i art. 5 ust.1 pkt 3 u.p.o.l., jest zobowiązana do odprowadzania podatku od nieruchomości w wysokości 2% wartości budowli. Dnia Spółka dokonała likwidacji środków trwałych, jednak nie zostały one usunięte z nieruchomości ze względu na znaczne koszty z tym związane. Dnia kabel zasilający i linie kablową odłączono od sieci poprzez otwarcie odłącznika kabla w polu nr rozdzielni stacji (końcówki kablowe odkręcono od odłącznika i pozostawiono w polu rozdzielni) oraz otwarcie odłącznika kablowego linii kablowej w polu nr rozdzielni stacji (końcówki kablowe odkręcono od odłącznika i pozostawiono na registrach na poziomie przepustów kablowych w rozdzielni). Odłączenie od sieci ma charakter trwały, więc Spółka postawiła także środki trwałe w stan likwidacji, jednak bez fizycznego jej przeprowadzenia, ponieważ:

- a) kabel zasilający jest w złym stanie technicznym, posiada niewystarczającą izolację, a ponieważ nie przebiega przez niego napięcie następuje szybka degradacja. Z punktu widzenia technicznego oraz ze względu na funkcjonowanie przedsiębiorstwa, kabel dla wnioskodawcy nieprzydatny, a dalsza eksploatacja niemożliwa,
- b) linia kablowa służyła pierwotnie do zasilania awaryjnego z , która nie istnieje od roku W toku działań restrukturyzacyjnych kable zostały odcięte, a rozdzielnia zlikwidowana. Od roku linia kablowa nie jest wykorzystywana przez wnioskodawcę i znajduje się w stanie technicznym nie nadającym się do ponownego podłączenia

W opisanym stanie faktycznym wnioskowała o wydane interpretacji w zakresie podatku od nieruchomości, dotyczącej następującej kwestii: czy budowle (kabel zasilający i linia kablowa), których wykorzystywania zaprzestała Spółka i które zostały faktycznie odłączone od sieci energetycznej oraz które formalnie wnioskodawca postawił w stan likwidacji jako środki trwałe jednak bez fizycznego usunięcia budowli z gruntu w którym się znajdują podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości?

Przedstawiając swoje stanowisko wskazała, iż zgodnie z postanowieniami art. 2 ust.1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Pojęcie „budowli” zostało zdefiniowane w art.1a ust.1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (zwana dalej: u.o.p.l.) jako obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Powyższa definicja zawiera odesłanie do przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994r. Prawo Budowlane (Dz.U.z 2020r, poz. 1333) zgodnie z którymi obiektem budowlanym jest budynek, budowla bądź obiekt małej architektury wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych (art.3 pkt 1 ustawy prawo budowlane zwana dalej: u.p.bud.). Zakresem pojęcia „obiekt budowlany” jest zatem objęta również budowla w rozumieniu prawa budowlanego, którą zgodnie z art. 3 pkt 3 u.p.bud.,

jest każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury. Ponieważ przedmiotem niniejszego wniosku są wątpliwości dotyczące obowiązku podatkowego w zakresie budowli będących kablem i linią kablową, istotnym spośród pojęć wchodzących w skład definicji budowli jest pojęcie obiektu liniowego, określonego w art. 3 pkt 3a u.p.bud.

Spółka wskazała, iż na gruncie stanu faktycznego, będącego podstawą niniejszego wniosku w ocenie wnioskodawcy kabel i linię kablową należy zaliczyć do obiektów liniowych, zgodnie z art. 3 pkt 3a u.p.bud. Zarówno w przypadku kabla, jak i linii kablowej charakterystycznym parametrem jest bowiem długość, a ponadto linia kablowa (umieszczona bezpośrednio w ziemi) została także wymieniona jako jeden z przykładów obiektu liniowego w przywołanym przepisie. W konsekwencji zaliczenia kabla i linii kablowej do obiektów liniowych, należy je także uznać za budowlę, o których mowa w art. 3 pkt 3 u.p.o.l.

Ponadto strona wskazała, iż Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 września 2011 (P 33/09) dokonał konkretyzacji pojęcia obiektu budowlanego.

W ocenie wnioskodawcy, budowle będące przedmiotem niniejszego wniosku nie powinny jednak zostać zaliczone do budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, o których mowa w art. 1a ust.1 pkt 3 u.p.o.l. który stanowi, iż budowlami związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej są budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą. Przepis art. 1a ust.2a u.p.o.l. zawiera wyjątki od powyższej zasady i wskazuje, iż budowlami związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej nie są budowle lub ich części, w odniesieniu do których została wydana decyzja ostateczna organu nadzoru budowlanego lub decyzja ostateczna organu nadzoru górniczego, na podstawie której trwale wyłączono budowle lub ich części z użytkowania. Strona wskazała, iż ustawodawca ograniczył zatem możliwość wyłączenia budowli z zakresu opodatkowania wyłącznie do tych budowli, które formalnie wyłączono z użytkowania na podstawie stosownej decyzji.

W ocenie wnioskodawcy, niezależnie od powyższego ograniczenia, w stanie faktycznym będącym podstawą niniejszego wniosku, budowle nie powinny podlegać opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, ponieważ faktycznie zostały wyłączone z użytkowania ze względu na stan techniczny, ponadto spółka dokonała ich likwidacji, jako środka trwałego co prowadzi do wniosku, że nie są już wykorzystywane w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zdaniem wnioskodawcy stanowisko to znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych, w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17.02.2020r. (II FSK 1298/19). Spółka wskazała, iż powyższe orzeczenie zostało wydane po nowelizacji art. 1a ust.1 pkt 3 u.p.o.l., dokonanej ustawą z dnia 25.06.2015 roku o zmianie ustawy o samorządzie gminnym i niektórych innych ustaw (Dz.U.z 2015, poz. 1045). Wykładnia przepisu art. 1a ust.1 pkt 3 u.p.o.l. nie może, w ocenie wnioskodawcy ograniczać się wyłącznie do wykładni językowej.

Spółka wskazuje, iż w doktrynie prawa ugruntowane jest stanowisko, że dokonując wykładni przepisów prawa nie należy się ograniczać do jednego tylko jej rodzaju, ponieważ wnioski płynące z wykładni językowej mogą prowadzić do merytorycznie błędnych, niezgodnych z rzeczywistymi intencjami

ustawodawcy, a w końcu również do niesprawiedliwych i krzywdzących stronę rezultatów. Z tego powodu wykładnia językowa musi zostać uzupełniona wnioskami płynącymi z zastosowania innych rodzajów wykładni, w tym celowościowej, która w odniesieniu do indywidualnych spraw rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych uznawana jest za najodpowiedniejszą i najlepiej prowadzącą do rozszyfrowania intencji i celów ustawodawcy. W stanie faktycznym, będącym przedmiotem niniejszego wniosku, zastosowanie wyłącznie wykładni językowej art. 1a ust.1 pkt 3 o.p.o.l. prowadzi do nielogicznego wniosku, że w sytuacji, gdy budowla posiadana wprawdzie przez przedsiębiorcę, ze względów na stan techniczny nie jest już wykorzystywana w działalności gospodarczej, a nawet nie jest już częścią przedsiębiorstwa (środkiem trwałym), nadal stanowi przedmiot opodatkowania. Interpretacja powyższego przepisu przy użyciu wykładni celowościowej, nakazuje uwzględnienie faktycznej więzi pomiędzy działalnością gospodarczą, a budowlą przy ocenie czy budowla jest wiązana z jej prowadzeniem, a w konsekwencji czy powinna stanowić przedmiot opodatkowania. Dla oceny istnienia więzi kluczowa jest natomiast okoliczność czy budowlę można zaliczyć do składników przedsiębiorstwa, co sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy budowla została ujęta w ewidencji środków trwałych, czy dokonywane odpisy amortyzacyjne, czy do kosztów uzyskania przychodów przedsiębiorstwa zalicza wydatki z nią związane. Takie rozumienie charakteru składników przedsiębiorstwa, jako związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej znajduje potwierdzenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17.07.2014r. (II FSK 1840/12).

Należy w tym miejscu podnieść, że likwidacja środka trwałego powinna być szeroko rozumiana, a zatem nie tylko jako fizyczna eliminacja przedmiotu, ale również jako usunięcie danej rzeczy z ewidencji środków trwałych, w związku z utratą jej przydatności gospodarczej w tym związanej ze zużyciem technologicznym.

Spółka wskazuje, iż przedstawiony stan faktyczny w jej ocenie nie budzi wątpliwości, że kabel i linia kablowa nie tylko nie są i nie mogą już być wykorzystywane w prowadzonej działalności gospodarczej, a także, że zostały wykreślone z ewidencji środków trwałych, co oznacza ich likwidację a w konsekwencji utratę związku budowli z działalnością gospodarczą, co w dalszej kolejności musi prowadzić do wniosku, że nie została spełniona przesłana, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l.

Zatem mając na uwadze powyższe, spółka wskazuje, iż w jej ocenie zasadne jest uznanie, że budowle (kabel i linia kablowa) których wykorzystywania wnioskodawca zaprzestał i które zostały faktycznie odłączone od sieci energetycznej oraz które formalnie spółka postawiła w stan likwidacji jako środki trwałe, jednak bez fizycznego usunięcia budowli z gruntu, w którym się znajdują nie podlega opodatkowaniu już podatkiem od nieruchomości, a obowiązek podatkowy wygasa zgodnie z postanowieniami art. 6 ust 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Po rozpatrzeniu stanowiska Wnioskodawcy ustosunkowując się do wyżej przedstawionych kwestii dotyczących zakresu stosowania prawa wyjaśnia się:

Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych (zwanej dalej u.p.o.l.) w art. 2 ust.1 pkt 3 reguluje zakres przedmiotowy podatku od nieruchomości. Zgodnie z jego treścią opodatkowaniu podlegają budowle lub

ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Natomiast pod pojęciem budowli zgodnie z treścią art. 1a ust.1 pkt 2 u.p.o.l. należy rozumieć obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Definiując pojęcie budowli ustawodawca odsyła do przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994r. Prawo Budowlane – tj. Dz.U.2020.1333, ze zm., w którym zawarte są pojęcia definicji takich jak m.in. obiektu budowlanego, budynku, budowli czy obiektu liniowego. Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 ustawy prawo budowlane (zwana dalej u.p.bud.) pod pojęciem obektu budowlanego - należy rozumieć budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych. Z kolei przez budowlę należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych, morskich turbin wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową - art. 3 ust.3 u.p.bud. Natomiast obiekt liniowy według art. 3 ust 3a u.p.bud. - to obiekt budowlany, którego charakterystycznym parametrem jest długość, w szczególności droga wraz ze zjazdami, linia kolejowa, wodociąg, kanał, gazociąg, ciepłociąg, rurociąg, linia i trakcja elektroenergetyczna, linia kablowa nadziemna i, umieszczona bezpośrednio w ziemi, podziemna, wał przeciwpowodziowy oraz kanalizacja kablowa, przy czym kable zainstalowane w kanalizacji kablowej, kable zainstalowane w kanale technologicznym oraz kable telekomunikacyjne dowieszone do już istniejącej linii kablowej nadziemnej nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego.

Przedmiotem wniosku jest kwestia opodatkowania przez Spółkę kabla i linii kablowej. Biorąc po uwagę powyższe należy zgodzić się ze stanowiskiem spółki i stwierdzić, iż kabel oraz linię kablową zaliczamy do obiektów liniowych, a zatem stanowią budowle w rozumieniu art. 1a ust.1 pkt 2 u.o.p.l.

Niemniej jednak należy podkreślić, iż warunkiem decydującym o opodatkowaniu budowli lub ich części podatkiem od nieruchomości jest okoliczność związania z prowadzeniem działalności gospodarczej na którą wskazuje art. 2 ust. 1 pkt. 3 u.p.o.l. co stanowi istotę niniejszej interpretacji. Z kolei o tym, w jaki sposób rozumieć pojęcie budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej przesądza treść art. 1a ust.1 pkt 3 u.p.o.l.

Odnosząc się do wniosku Spółki, należy wskazać, iż do 31.12.2015 r. art. 1a ust.1 pkt 3 u.p.o.l. stanowił o tym, że grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej to grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z wyjątkiem budynków mieszkalnych oraz gruntów związanych z tymi budynkami, a także

gruntów o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b, chyba że przedmiot opodatkowania nie jest i nie może być wykorzystywany do prowadzenia tej działalności ze względów technicznych. Od 01.01.2016 r. w/w. artykuł definiuje pojęcie gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej jako grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z zastrzeżeniem ust. 2a. Zastrzeżenie to obejmuje zamknięty katalog przedmiotów opodatkowania, które pomimo tego, że znajdują się w posiadaniu przedsiębiorcy nie są traktowane jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zaliczyć do nich należy m.in. budynki, budowle lub ich części, w odniesieniu do których została wydana ostateczna decyzja organu nadzoru budowlanego, o której mowa w art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 prawo budowlane (Dz. U. 2018 r. poz. 1202 z późn. zm) lub decyzja ostateczna organu nadzoru budowlanego, na podstawie której trwale wyłączono budynek, budowlę lub ich części z użytkowania.

Odsuwając na dalszy plan rozważania dotyczące „względów technicznych”, które na gruncie przedstawionego stanu faktycznego nie znajdują zastosowania z uwagi na obowiązujące od 01.01.2016 r. jednoznaczne brzmienie art. 1a ust 2a u.p.o.l. organ podatkowy, zgodnie z wyrokiem WSA w Gliwicach z dnia 14 października 2021 r sygn. akt I SA/Gl 957/21 pragnie w tym miejscu skoncentrować się na wykładni art. 1 a ust. 1 pkt. 3 u.p.o.l. Jak słusznie zauważył sąd w w/wym. wyroku zagadnienie to było przedmiotem licznych wypowiedzi w literaturze i orzecznictwie. Poparcie tezy, wskazującej na to, iż sam fakt posiadania przez przedsiębiorcę gruntów, budynków lub budowli skutkuje tym, iż są one związane z prowadzeniem działalności gospodarczej znajduje odzwierciedlenie w zacytowanym przez WSA orzecznictwie. Wskazując chociażby na wyrok NSA z dnia 16 kwietnia 2020 II FSK 2320/19, zgodnie z którym nieruchomość znajdująca się w posiadaniu osoby prawnej będącej przedsiębiorcą podlega opodatkowaniu stawką wynikającą z jego związania z działalnością gospodarczą, nawet jeśli nie jest wykorzystywana do prowadzenia takiej działalności. Teza, iż jedynym koniecznym warunkiem uznania nieruchomości za związaną z wykonywaniem działalności gospodarczej jest sam fakt posiadania jej przez przedsiębiorcę znajduje poparcie w wyrokach NSA z dnia 8 stycznia 2020 r sygn. akt II FSK 1414/19 i z dnia 8 lipca 2020 r sygn. akt II FSK 970/20. Wyroki popierające tą tezę wskazał również organ podatkowy w zaskarżonej interpretacji.

Stanowisko to, aczkolwiek aprobowane w dotychczasowym orzecznictwie NSA musi zostać zweryfikowane w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2021 r, sygn. akt 39/19. Trybunał Konstytucyjny stwierdził iż, „art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. 2019 poz. 1170 ze zm.) rozumiany w ten sposób, że o związaniu gruntu, budynku lub budowli z prowadzeniem działalności gospodarczej decyduje wyłącznie posiadanie gruntu, budynku, lub budowli przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą jest niezgodny z art. 64 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 2 i art. 84 Konstytucji RP”. W uzasadnieniu tego orzeczenia Trybunał przywołał treść art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l w jego brzmieniu do dnia 31.12.2015 r. i od dnia 01.01.2016 r. stwierdzając, że zmiana tego przepisu nie miała znaczenia dla przedmiotu kontroli, bowiem kontroli podlegała jedynie definicja legalna zawarta w pierwszej części tego przepisu, zaś nowelizacja z 2015 r. nie zmienia wyłącznego kryterium powiązania danej nieruchomości z prowadzeniem działalności gospodarczej, którym nadal jest posiadanie tej nieruchomości przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą. W ocenie

Trybunału przedsiębiorcy nie mogą być obciążani większą stawką podatku od nieruchomości jedynie z powodu posiadania nieruchomości, które nie służą im do prowadzenia działalności gospodarczej.

Analiza wyroku TK z dnia 24 lutego 2021 r. sygn. akt 39/19 pokazuje, że rozstrzygnięcie to nawiązuje do stanowiska zawartego w orzeczeniu Trybunału z dnia 12 grudnia 2015 r. a zarazem stanowi jego uzupełnienie. Z wyeksponowanej tezy wyroku z dnia 24 lutego 2021 r. w sposób jednoznaczny wynika, że jest on adresowany do wszystkich podatników będących przedsiębiorcami lub innych podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, co nie jest takie jednoznaczne w poprzednim orzeczeniu. Stanowisko prezentowane w orzeczeniu z dnia 24 lutego 2021 r. sygn. akt SK 39/19 dotyczy zatem zarówno osób fizycznych, jak i osób prawnych oraz innych jednostek organizacyjnych posiadających w świetle art. 3 ust. 1 u.p.o.l. status podatnika podatku od nieruchomości. Podobnie jak w wyroku z dnia 12 grudnia 2017 r. TK w orzeczeniu SK 39/19 uznał za sprzeczną ze standardami konstytucyjnymi taką interpretację art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l., w świetle której o stosowaniu stawki przewidzianej w art. 5 ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. decyduje wyłącznie fakt posiadania gruntu, budynku lub budowli przez przedsiębiorcę.

Taki sposób wykładni art. 1a ust. 1 pkt 3 znajdujemy również w najnowszych wyrokach Naczelnego Sądu Administracyjnego (wyroki NSA z dnia 4 marca 2021 sygn. akt III FSK 895-899/21, 16 czerwca 2021 r. sygn. akt III FSK 25/21, 23 czerwca 2021).

Biorąc pod uwagę powyższe orzecznictwo konieczne w przedmiotowej sprawie jest zatem ustalenie „związku” nieruchomości z prowadzeniem działalności gospodarczej, przy uwzględnieniu faktu, że nie może on opierać się na samym posiadaniu nieruchomości przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą. Jak wskazuje literatura, trudno jest wskazać uniwersalne kryterium odnośnie tego „związku”, a właściwe rozwiązania powinny uwzględniać konkretne okoliczności faktyczne (zob. L. Etel, R. Dowgier, G. Liszewski, B. Pahl, podatki i opłaty lokalne. Komentarz, ibidem).

Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego, związek ten powinien być oparty na faktycznym lub nawet potencjalnym wykorzystaniu nieruchomości w działalności gospodarczej. Grunty, budynki i budowle, będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, które choć pośrednio lub w ograniczonym zakresie służą lub mogą służyć do prowadzenia działalności gospodarczej tego podmiotu, są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 3a u.p.o.l. (por. wyrok NSA z dnia 27 kwietnia 2021 r. sygn. akt III FSK 2943/21). Wskazać przy tym należy, że do ustalenia istnienia związku nieruchomości z prowadzoną działalnością gospodarczą przydatne mogą być na przykład takie okoliczności jak wprowadzenie nieruchomości do ewidencji środków trwałych, ujęcie wydatków na nabycie lub wytworzenie oraz utrzymanie w kosztach działalności gospodarczej. O istnieniu takiego związku może też świadczyć charakter rzeczy (np. budowli) wskazujący na jej gospodarcze przeznaczenie (por. wyrok NSA z dnia 4 marca 2021 r. sygn. akt III FSK 895/21).

W stanie faktycznym przedstawionym przez wnioskodawcę nie budzi wątpliwości okoliczność, że zarówno kabel zasilający jak i linia kablowa stanowiły środki trwałe i były ujmowane w prowadzonej przez Spółkę ewidencji środków trwałych, co niewątpliwie świadczy o ich związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Z kolei z chwilą odłączenia wyeksploatowanych kabli i linii kablowej od istniejącej sieci przedsiębiorstwa wnioskodawca postawił wskazane środki trwałe w stan likwidacji.

W świetle zaprezentowanego orzecznictwa powyższa okoliczność tj. wykreślenie z ewidencji środków trwałych odłączonych na skutek wyeksploatowania i złego stanu technicznego kabla i linii kablowej skutkuje utratą faktycznego związku budowli z prowadzoną przez Spółkę działalnością gospodarczą. W konsekwencji przedmiotowe sieci z chwila ich wykreślenia z ewidencji środków trwałych tracą status budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej co oznacza, że nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości z uwagi na zakres przedmiotowy podatku od nieruchomości wskazany w art. 2 ust 1 pkt. 3 u.p.o.l.

Mając na uwadze powyższe rozważania, uznać należy, że w stanie faktycznym przedstawionym we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej przedmiotowy zasilający i linia kablowa, które Wnioskodawca zaprzestał wykorzystywać w ramach prowadzonej działalności gospodarczej ze względu na ich wyeksploatowanie i zły stan techniczny, które pozostały faktycznie odłączone od sieci przesyłowej i które faktycznie Spółka postawiła w stan likwidacji, lecz nie zostały one faktycznie usunięte, nie będą podlegały opodatkowaniu podatkiem do nieruchomości o obowiązek podatkowy wygasa zgodnie z treścią art. 6 ust. 4 u.p.o.l.

Niniejsza interpretacja udzielona została w oparciu o przepisy prawa podatkowego na dzień wydania interpretacji przez organ podatkowy i dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę.

Pouczenie

Na niniejszą interpretację przysługuje prawo wniesienia (2 egz.) skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia interpretacji (art.53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przez sądami administracyjnymi (Dz.U.2019 poz. 2325, ze zm.). Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezydenta Miasta Dąbrowa Górnicza (art. 54 §1, § 2 ww. ustawy).

Jednocześnie, zgodnie z art. 57a ww. ustawy, skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczenia się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisów prawa materialnego. Sąd Administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Niniejsza interpretacja wraz z wnioskiem o wydanie interpretacji, po usunięciu danych identyfikujących Wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej (art. 14 j § 3 w zw. z art.14 i § 3 Ordynacji podatkowej).

Z upoważnienia Prezydenta Miasta
Naczelnik
Wydziału Podatków i Opłat
Ol S
Agnieszka Stanuch

Otrzymują:

1.
- 2.aa.

